

- Gigi Ghinea ~ Respiră, iubește și taci -

Gigi Ghinea

Respiră, iubește și taci

www.bookfriend.ro

Iată paginile din jurnalul anului 2013, care sper să fie, pentru orice om, un reper pentru înțelegerea iubirii de sine și pentru iertarea noastră, a tuturor. Căci, **cu toții suntem unul.**

- (Jurnal)

~Regăsirea copilului, re-găsirea mea, cea de azi. Întâlnirea cu copilul, re-întâlnirea cu mine însămi, cea care scrie.

Copilul trăiește în prezent. Timpul, mișcarea timpului, pentru el este imperceptibilă. A fi iubire înseamnă adultul conștient de copilul care-l locuiește și pe care-l poate iubi, în sfârșit, așa cum nu l-a iubit nimeni, niciodată.

Adultul de azi iubește copilul ne-iubit în trecut. Îmbrățișarea copilului, mângâierea și iertarea copilului revoltat de neputință, îmi aduce liniștea, împăcarea cu tot ceea ce este. Pentru că, în sfârșit, înțeleg:

Copilul strunit, dresat, disciplinat în mod sever, și-a reprimat iubirea divină, creatoare, cu care venise pe lume, odată cu furia neputinței lui de a se apăra de tot ceea ce nu putea înțelege, cu mintea lui de copil. Mintea i-a fost, apoi, programată să creadă că are nevoie să fie educată, să învețe să trăiască într-o lume a convenționalismului, a competiției furibunde cu celălalt, a comparației nemiloase cu celălalt, printr-o percepție deformată despre el însuși, care, neavând o altă oglindă, s-a oglindit într-o singură lume, a tuturor fricilor oamenilor (sociale), dar mai ales în frica de Acel Unic creator, un singur Dumnezeu, care-l locuia când

s-a născut și care nu l-a părăsit niciodată. Crezând în toate fricile care i-au fost predate, omul s-a îndepărtat, s-a separat de iubirea lui Dumnezeu, prin aceste credințe false, și, astfel, căutându-se pe sine, omul îl caută pe Dumnezeu, de care s-a pierdut fără să știe, căutându-și iubirea în orice altceva din afara sa ... În loc s-o caute acolo unde ea a fost dintotdeauna, în sufletul lui, acolo unde inima lui îi spune, cu fiecare respirație, că este.

Creația pură, copilul care erai, creat de Dumnezeu din iubire, dar care s-a pierdut în hățișurile unui trecut otrăvit de frici, cere acum să fie iubit, înțeles altfel de către tine, cea care ești azi, adult, pentru a-l re-învăța să gândească în scopul de a o re-crea pe cea care a fost menită să fie, în această existență. În fiecare zi re-născută din iubire pură.~

Ceea ce urmează este ca o rugăciune, pe care adultul care sunt o spune chemându-și copilul acasă. Vorbindu-i copilului său și sieși, totodată:

- (Jurnal)

~Re-memorez o întreagă poveste tristă de viață, în care copilul a fost sufocat, dar care se re-scrie azi. Azi, aici și acum, în fiecare zi, copilul re-naște, re-învățând să iubească.

Re-aduc copilul acasă, în casa sufletului meu, plin cu iubirea întreagă a universului, iertând.

Re-educarea copilului în iubirea de semeni, iubirea universală, este posibilă prin iertare.

Iertând tot ceea ce i-a suprimat înțelegerea pe drumul cunoașterii, pe parcursul întregii existențe.

Te las **acum** liber, copile, să cunoști, în sfârșit, viața așa cum este, fără frică, fără furie, fără vinovăția care se naște din neputința înțelegerii lucrurilor așa cum sunt de fapt.

Iubirea nesfârșită o simțim împreună azi, acum și aici, adult și copil, inseparabili într-o singură respirație a iubirii, care nu are nimic de vorbit, de comparat, de criticat, de judecat. Pentru că iubirea este ceea ce este și nu poate fi descrisă, conceptualizată, ci doar simțită la unison, într-o conștiință comună a noastră, a tuturor celor care respirăm iubirea divinității creatoare de viață. Născuți din iubire, suntem iubire atunci când devenim conștienți de acest unic destin al existențelor noastre.

Mă iert pentru nesupunere, vină și rușine. Îmi cer iertare pentru tot răul care ți s-a făcut și pe care l-ai suportat, fără să i te poți opune. Pentru abuzurile pe care le-ai îndurat, datorate nepriceperii celor care s-au ocupat cu educarea, formarea și modelarea ta până la falsificare, moment în care ai început să conștientizezi suferința nefericirii acestei existențe. Acum suntem pe cont propriu, copil și adult deopotrivă, într-un prezent re-creat perpetuu, în care putem re-scrie povestea noastră împreună, în iubire.

Îți cer iertare pentru pedepsele suportate, în umilință și rușine, pe care nu le-ai meritat, dar mai ales mă iert pentru cele pe care le-am meritat. Pentru cele create de mine, fără să le pot conștientiza îndeajuns, sau pur și simplu din nepriceperea mea de a mă iubi destul, atunci când

încercam să mă cunosc prin ceilalți oameni, care, și ei, se căutau la fel, acolo unde nu erau.

Îți cer iertare pentru in justiția acestei lumi în care te-ai născut și exiști și astăzi, pentru minciuna care ți s-a prezentat drept adevăr.

Îți cer iertare pentru nefericirea ta trecută și suferința existențială prezentă, atunci când privești în afară și vezi nedreptatea, care-ți produce, încă, o durere surdă, care nu poate fi topită decât în iubirea nesfârșită pe care o respiri, tocmai în această clipă conștientă. Acum, când sufletul copilului comunică în iubire cu adultul conștient de sinele imens al nostru, al tuturor, celor care iubim, acum sunt iubirea și grația divină..

Te eliberez, copilule! Te las să fii așa cum ai fost dintotdeauna, liber, dar de-abia azi conștientă de menirea ta în lume. De rostul suferinței tale, ca și de singurul sens al acestei existențe, care nu poate fi găsit decât în iubire pentru ceea ce facem, conectați la iubirea Celui care ne-a creat pe toți, ca ființe conștiente de rostul nostru în lume. Numai tu poți fi liber în lume, plin de speranță, de zâmbet, de lumină, de spirit și înțelepciune. Așa că, te rog, ține-mă de mână și atenționează-mă când greșesc, luându-mă prea tare în serios.

Învăță-mă tu pe mine, astăzi, cum e cu viața asta, luminează-mă când greșesc în lupta cu lumea din afara mea, care este ceea ce este și, de cele mai multe ori, ceea ce nu trebuie să fie, dar mai ales nu mă lăsa să greșesc iremediabil.

Acum am nevoie doar să te cunosc, copilule, să aflu ce anume ți-a deformat în timp gândirea, ce anume ți-a falsificat iubirea, pentru ca puterea mea actuală să te poată

salva când ești rănit. Puterea mea de-acum se naște din iubirea întregă și te poate iubi așa cum nu a știut sau nu a putut să te iubească nimeni, niciodată.

Bine-ai venit în viața mea, copilule, care până mai ieri erai doar un bebeluș care plângea neputincios. Am să te recompun din fragmentele împrăștiate în memoria mea de adult, care-mi joacă feste, din bucățelele sfărâmate ale iubirii condiționate, care mi-a fost predată în viața trecută, și-am să-ți creez o alta, plină de iubirea pe care tu mi-o inspiři, cu fiecare respirație conștientă a vieții care mai e de trăit, aici, în existența aceasta.

Ochișorii tăi mari, curați, blânzi, plini de speranță, de încredere și lumină, sunt acum vii în memoria mea de adult, iar această imagine mă inspiră să-mi amintesc cine sunt. Ține-mă de mână tot timpul, ca să nu mai resping imaginea sufletului tău și al meu niciodată de acum încolo.

Uite ce este, trebuie să-mi vorbești cât mai des de-acum încolo, pentru că adultul furios, încă, cel care sunt în lumea în care mă mișc, se încăpățânează, uneori, să creadă că poate schimba lumea cu ceea ce este în afară, folosindu-se automat de vanitatea ego-ului învățată în viața trecută. Așa funcționează lumea din afara noastră: pentru a relaționa, oamenii își folosesc ego-urile, iar greșelile oamenilor sunt inerente într-o astfel de lume în care frica, furia și vinovăția neexprimate, sedimentate în aceste construcții mentale rigide, împiedică până la suprimare, să se manifeste iubirea dintre ei. Fără să poată, însă, s-o facă să dispară niciodată cu totul. Pentru că iubirea nu poate fi topită niciodată. Ea rămâne în sufletele lor de copii, așa cum s-au născut, așa cum am fost creați cu toții.

Îți promit să te aduc în prezent cât mai des, în convorbirile noastre în tăcerea iubirii pe care ne-o putem oferi nouă, de bună voie. Lumea noastră rămâne neprețuită.

Trebuie, încă, să te mai întreb cum a fost atunci când te-am pierdut? Ce simțeai, oare, și cum aș putea afla adevărul, fără înțelepciunea divină de acum, de a ierta. Abia acum pot înțelege ceea ce nu puteam în trecut să înțeleg, când mă foloseam de cunoștințele și informațiile străine acestei lumi de iubire nesfârșită, în care, iată, putem comunica acum. În lumea creată doar pentru noi. Abia acum simt că nu e nevoie să fug, să caut răspunsurile în cărți, nu mai e nevoie să caut să descifrez înțelesurile suferinței existenței acesteia, cu mintea cea veche intoxicată de minciunile lumii în care trăim cu toții, disperați să înțelegem câte ceva din disperarea oamenilor, care pare fără sfârșit.

Când te-am pierdut, oare?

Poate atunci când am început să mă iau în serios, așa cum făceau toți ceilalți oameni din jurul meu. Când te-am strunit, te-am dresat și nu te-am mai lăsat să te bucuri în voie de viață, pentru că ei ne spuneau că nu se cade să nu ne luăm în serios și că nu e posibil să fim liberi, pentru că trebuie să ne supunem cu toții unor reguli stabilite cu mult înainte ca noi să putem decide ce înseamnă libertatea. Cu alte cuvinte, ne spuneau că trebuie să ne fie frică de viață și de aceea ar trebui să luptăm ca să trăim...

Iartă-mă pentru că, din frica neadecvării mele, ca om aparținând acestei lumi strâmbe, de rușinea și vina pe care le-am socotit neconforme cu așteptările lor, m-am conformat până m-am confundat cu ei, mi-am reprimat furia și frica și rușinea și vina și m-am prefăcut că trăiesc.

Negându-mi iubirea din sufletul copilului care eram. Dar m-am trezit! Iar acum simt că încă sunt iubirea întreagă cu care am venit pe lume, pentru că sunt conștientă de toate câte sunt, chiar acum când respir. Acum, în acest **moment acum**, respir, iubesc și scriu despre toate acestea, în acest prezent, **acum**. Cât prețuiesc acest **moment acum!**

Dragul meu copil, până azi am crezut despre tine, în mod total greșit, că ești doar imatur și că trebuie să te strunesc în mod sever criticându-te. Îți cer să mă ierți și pentru asta.

O autoritate interiorizată în noi toți, care ne-a fost predată la o școală a vieții în care toți oamenii luptă să trăiască, ne-a educat să pretindem că iubim, deformându-ne percepția despre iubire, despre fericire. De aceea am crezut că trebuie să te critic, ca să te maturizezi prin durere și suferință, într-o căutare perpetuă a iubirii în afara sufletului nostru comun, în ceilalți oameni care, din păcate, și ei căutau, în mod ironic, același lucru.

Cât de simplu pare acum când te-am regăsit, acum când te pot lua în brațe, plângând de fericire, să te mângâi cu maturitate și înțelepciune și să te rog să mă ierți pentru tot răul pe care ți l-am pricinuit, prin neputința mea de a înțelege un lucru atât de simplu: că nu e nevoie de nimic, dar absolut de nimic, ca să te iubesc. Și astfel să-i iubesc pe toți copiii acestei lumi, care se află în sufletele tuturor oamenilor de pe pământ.

Respir iubirea întregului univers și sunt, în sfârșit, fericită pentru că m-am eliberat. Spiritul meu e liber să fie ceea ce este și a fost dintotdeauna, fără ca eu să știu, timp de 50 de ani.

Asta este! Fără toată această poveste n-aș fi înțeles ceea ce înțeleg azi. Sunt binecuvântată de Dumnezeu care se află în centrul ființei mele și mulțumesc Inteligenței divine că m-a luminat.~

O ultimă clarificare pentru azi

Aceasta nu este o lume magică, ea este cât se poate de reală, pentru că, cea care sunt acum, începe s-o înțeleagă chiar și cu mintea. Pentru că, iată, în acești doi ani de tăcere, pe care i-am folosit pentru re-educarea și re-setarea minții mele, s-a întâmplat ceva nesperat. Am acceptat ceea ce este. Am înțeles că ceea ce era mai presus decât mintea și sufletul meu, adică spiritul liber, în prezent descătușat, a reușit să mă împace pe mine cu mine și, astfel, să fiu în armonie cu divinitatea, cu o ordine divină mai presus de înțelegerea obișnuită. Spiritul a reușit să facă mintea să accepte ceea ce este și să ierte, ca și cum nimic nu a fost de iertat.

Ianuarie, 2014, Gigi Ghinea, un spirit liber, care nu poate fi instituționalizat.

"Cine-l vindecă pe vindecător?
Cine-l ajută pe cel care ajută?
Cine-l sfătuiește pe sfătuitoar?
Cine-l supravează pe supervisor?
Cine-l judecă pe judecător?"

Dar pe Dumnezeu cine-l iartă
și cine-l ajută pe Dumnezeu?
Cine-l mântuiește pe mântuitor?"

"Nu poți să ai un copil – să fii părinte – și să disprețuiești lumea reală, pentru că în lumea aceasta l-ai adus.

Însă ai nevoie să clarifici, pentru el, adevărul umanității, să găsești în tine demnitatea condiției umane, pe care să i-o transmiți prin exemplul personal al credinței în binele comun."

"La toate acestea am putut medita doar păstrând tăcerea, câteva ore pe zi, timp de mai bine de un an. Am tăcut, am respirat iubirea lui Dumnezeu, am reflectat la toate câte au fost și sunt pe lume, într-o liniște creată conștient.

M-am retras de bună voie din lume, o vreme, rămânând, însă, pe loc. În mine însămi."

ISBN 978-973-0-16187-8

9 789730 161878

www.gigi-ghinea.ro